

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) Z. S. b) Občanské sdružení „Pro Hanspaulku“**, se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6, oba zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. S-MHMP 875702/2011/OST/No, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Apartments Prague 6, s. r. o.**, se sídlem 14. října 1307/2, Praha 5, zast. Mgr. Marií Gremillot, advokátkou se sídlem náměstí Republiky 1079/1a, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2013, č. j. 10 A 89/2012 – 108,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení je **p o v i n n a** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 6364,60 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) napadá včasnou kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. S-MHMP 875702/2011/OST/No (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný částečně vyhověl odvolání žalobců a dalších účastníků správního řízení a změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 6. 2011, č. j. MCP6 058575/2011, sp. zn. SZ MCP6 010027/2011/OV/Kot, zn. D-1620/Dejvice (dále jen „územní rozhodnutí“), a ve zbytku podané odvolání zamítl. Územním rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění stavby „Bytový dům Vila Vista“ na pozemcích parc. č. 1268, 1269 v katastrálním území Dejvice, při ulici Vostrovská v Praze 6, včetně zahradního domku a inženýrských sítí (dále jen „stavba“).

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Dne 28. 1. 2011 podal stěžovatel ke stavebnímu úřadu žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Do územního řízení se přihlásilo Občanské sdružení „Pro Hanspaulku“ (dále jen „žalobce b“), které v řízení uplatnilo námitky. Stěžovatel svou žádost v průběhu územního řízení na výzvu stavebního úřadu doplnil o odborné stanovisko Ing. V. M., dle něhož umisťovaná stavba nebude mít negativní vliv na biotop zvláště chráněných druhů živočichů. Stavební úřad vydal dne 22. 6. 2011 územní rozhodnutí, jímž rozhodl o umístění stavby, a za tímto účelem stanovil několik podmínek.

[3] Proti územnímu rozhodnutí podali oba žalobci a další účastníci správního řízení odvolání. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné k projednání kasační stížnosti stěžovatele zmínit především námitku, dle níž umisťovaná stavba přímo zasahuje do ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, což vyplývá z odborného stanoviska zpracovaného Doc. Dr. J. F., CSc., přiloženého již k námitkám v územním řízení. Za tímto účelem měl být proveden aktuální biologický průzkum k ověření výskytu těchto druhů a následně měla být pro umístění stavby vydána výjimka dle ustanovení § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Odvolatelé dále požadovali přezkum závazného stanoviska dotčeného orgánu – Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí (dále jen „dotčený orgán“) ze dne 8. 9. 2010, č. j. S-MHMP 066142/2010/1/OOP/Vi, jímž byl z hlediska ochrany životního prostředí vysloven souhlas s umisťovanou stavbou.

[4] Stěžovatel v průběhu odvolacího řízení doplnil na základě odvolacích námitek dokumentaci k územnímu řízení o podrobnější koordinační situaci s doplněním výškopisu navrhovaného stavu, dále o situaci v měřítku 1:500, zákres do katastrální mapy v měřítku 1:1000 a příčný řez s výraznějším rozlišením terénu. Žalovaný podanému odvolání částečně vyhověl a územní rozhodnutí změnil tak, že doplnil druhy pozemků, na nichž byla stavba umístěna, dále doplnil přesnější popis povolované stavby, změnil kótu maximální výšky

pokračování

zahradního domku z 308 m. n. m na 308,05 m. n. m. a zpřesnil popis rekonstrukce stávajícího uličního oplocení a vjezdového prostoru. Ve zbývajících částech žalovaný podané odvolání zamítl a územní rozhodnutí potvrdil. Ve vztahu k námitce týkající se zásahu do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů žalovaný uvedl, že dotčený orgán podal v územním řízení pouze vyjádření dle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), a nikoli závazné stanovisko. Posouzení, zda je třeba udělit výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, náleží pouze tomuto dotčenému orgánu, který požadavek na udělení výjimky neuplatnil. V řízení byla předložena dvě rozporná stanoviska týkající se otázky možného ohrožení zvláště chráněných živočichů umístěnou stavbou. Tato však dle žalovaného nejsou biologickým hodnocením, tudíž ani podkladem pro potřebu rozhodování o výjimce. Vzhledem k těmto skutečnostem a k tomu, že navrhovaná stavba je umístěna na místě stávajícího objektu, dospěl žalovaný k závěru, že odvolací námitka je účelová.

III. Řízení před městským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci dne 29. 5. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž mimo jiné namítali, že stavba nemohla být umístěna bez udělení výjimky dle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť zasahuje do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů. Není přitom rozhodné, zda příslušný dotčený orgán uplatnil požadavek na rozhodnutí o takové výjimce. Naopak stavební úřad jako garant zákonnosti musí zajistit, aby bylo vydáno rozhodnutí, které je v souladu se zákonem. Udělení výjimky dále není možno nahradit pouze vyjádřením nebo nezávazným stanoviskem, ale musí o ní být rozhodnuto v samostatném řízení. Dle žalobců je dále nerozhodné, jakým způsobem byla přítomnost zvláště chráněných druhů živočichů prokázána a tedy i prokázána potřeba udělení předmětné výjimky.

[6] Městský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného. Jako důvodnou shledal městský soud námitku týkající se absence podkladů z hlediska ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů. V průběhu územního řízení stěžovatel na výzvu stavebního úřadu předložil odborné stanovisko Ing. V. M., z něhož vyplývá, že stavba nemůže zasáhnout do přirozeného vývoje namítaných druhů zvláště chráněných živočichů. V odvolacím řízení žalobci předložili odborné stanovisko Doc. Dr. J. F., CSc., ze kterého je naopak zřejmé, že umístěvaná stavba se nachází v přirozeném biotopu kavky obecné a veverky obecné, které jsou zvláště chráněnými druhy živočichů. Stavba bude mít na tyto živočichy negativní vliv. Podle městského soudu se žalovaný s touto otázkou vypořádal nedostatečně, neboť vyvstaly-li pochybnosti o tom, zda je určitý podklad pro vydání rozhodnutí potřeba, měly správní orgány postupovat tak, aby zjištěné rozpory odstranily. Měl-li stavební úřad k dispozici dvě protichůdná stanoviska, nemohl bez dalšího odvolací námitku odmítnout jako účelovou. Žalobci v odvolání výslovně žádali přezkoumání závazného stanoviska dotčeného orgánu dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu. Dle městského soudu měl žalovaný postupovat právě podle tohoto ustanovení. Neřídil-li se však tímto ustanovením, zatížil své rozhodnutí nezákonností. Zbývajících žalobních námitky shledal městský soud nedůvodnými.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalobců a žalovaného

[7] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Podle kasační stížnosti městský soud nesprávně dovodil, že v daném případě se žalovaný nemohl spokojit s poukazem na to, že příslušný dotčený orgán vydání výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nepožadoval. Příslušný dotčený orgán zná své území a je mu známo, kde se vyskytují chráněné druhy rostlin a živočichů. V rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 26. 9. 2011, č. j. S-MHMP 100994/2011/OOP-V-72/T-17/Bor, bylo výslovně uvedeno, že se tento orgán se stanoviskem Doc. Dr. J. F., CSc., neztotožňuje. Žalovaný správní orgán postupoval dle stěžovatele správně. Tato odvolací námitka žalobců byla účelová, neboť tímto postupem by bylo možno blokovat celou řadu činností v zahradách rodinných domů, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Požadavek na vydání výjimky dle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny označil stěžovatel v posuzovaném případě za přepjatý formalismus. Dále stěžovatel namítal, že městský soud postupoval nad rámec žalobních námitek, pokud se zabýval i otázkou přezkumu závazného stanoviska dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 19. 9. 2013, jímž se ztotožnil s podanou kasační stížností a uvedl, že dotčený orgán ochrany přírody a krajiny nevydal k věci závazné stanovisko dle § 149 správního řádu, nýbrž vyjádření dle ustanovení § 154 správního řádu. Postup dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu proto nebyl možný. Dotčený orgán přitom vydání rozhodnutí dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nepožadoval.

[10] Žalobci k věci uvedli, že rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 26. 9. 2011, č. j. S-MHMP 100994/2011/OOP-V-72/T-17/Bor, bylo vydáno ve věci povolení kácení dřevin a nikoliv ve věci ochrany zvláště chráněných druhů. Žalovaný neměl k dispozici žádný relevantní podklad, na jehož základě by mohl usoudit, že vydání výjimky není potřeba. Tuto otázku přitom není možno řešit pouze na základě neformálního stanoviska nebo vyjádření dotčeného orgánu. Vzhledem ke stanovisku Doc. Dr. J. F., CSc., se dále nemohlo jednat o účelovou námitku. Požadavek na vydání výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny dále nemůže být přepjatým formalismem, neboť se jedná pouze o splnění zákonných podmínek.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 s. ř. s. a násl. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

pokračování

[12] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu z těchto důvodů a dospěl k závěru, že těmito vadami netrpí. Poté přistoupil k hodnocení důvodnosti kasační stížnosti.

[13] V projednávané věci představuje spornou otázku posouzení, zda k řádnému a dostatečnému posouzení žádosti stěžovatele o umístění stavby bylo zapotřebí vydání výjimky dle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy zda v řízení tato potřeba vyšla najevo či nikoli. Pro posouzení této námitky považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve podrobně shrnout skutkové okolnosti případu.

[14] U stavebního úřadu se k projednání stavebního záměru stěžovatele konalo dne 7. 4. 2011 veřejné ústní jednání. Z protokolu o tomto jednání, č. j. SZ MCP6 010027/2011/OV/Kot (dále jen „protokol o ústním jednání“), vyplývá, že stavební úřad pro řádné posouzení žádosti stěžovatele o územní rozhodnutí považoval za nutné její doplnění o biologický průzkum. Potřeba provedení biologického průzkumu vyvstala na základě námitky žalobce b) ohledně tvrzeného výskytu zvláště chráněných živočišných druhů na místě, kde podle žádosti měla být stavba stěžovatele umístěna. Pokud by se totiž na předmětném území zvláště chráněné druhy živočichů vyskytovaly, bylo by pro stavbu stěžovatele nezbytné, aby příslušný orgán rozhodl o udělení výjimky dle ustanovení § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Na základě těchto skutečností proto stavební úřad přerušil řízení dle ustanovení § 88 stavebního zákona a podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval stěžovatele k doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí o biologický průzkum za účelem ověření výskytu zvláště chráněných živočišných druhů na území umístované stavby.

[15] Stěžovatel svou žádost o vydání územního rozhodnutí doplnil o biologický průzkum provedený Ing. V. M.. Z tohoto odborného stanoviska vyplývá, že stavba nemůže zasáhnout do přirozeného vývoje namítaných druhů zvláště chráněných živočichů. Stavební úřad vyzval účastníky řízení k vyjádření se k novým podkladům rozhodnutí. V reakci na tuto výzvu žalobci předložili odborné stanovisko Doc. Dr. J. F., CSc., ze kterého je naopak zřejmé, že umístovaná stavba se nachází v přirozeném biotopu kavky obecné a veverky obecné, které jsou zvláště chráněnými druhy živočichů, a stavba proto bude mít na tyto živočichy negativní vliv.

[16] Stavební úřad územní řízení přerušil, neboť v průběhu ústního jednání vyvstaly pochybnosti o tom, zda se na území, na němž měla být umístěna stavba, nacházejí zvláště chráněné druhy živočichů či nikoli. Dle ustanovení § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny *zvláště chránění živočichové jsou chráněni ve všech svých vývojových stádiích. Chráněna jsou jimi užívaná přirozená i umělá sídla a jejich biotop.* Podle odstavce 3 téhož ustanovení se tato ochrana nevztahuje na případy, *kdy je zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů prokazatelně nezbytný v důsledku běžného obhospodařování nemovitostí nebo jiného majetku nebo z důvodů hygienických, ochrany veřejného zdraví*

a veřejné bezpečnosti anebo leteckého provozu. V těchto případech je ke způsobu a době zásahu nutné předchozí stanovisko orgánu ochrany přírody, pokud nejde o naléhavý zásah z hlediska veřejného zdraví a veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti leteckého provozu. V tomto stanovisku orgán ochrany přírody může uložit náhradní ochranné opatření, například záchranný přenos živočichů. Pro umísťování staveb v územích, kde se vyskytují zvláště chráněné živočichové, a není-li na místě postup dle § 50 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, je nezbytné vydání výjimky dle § 56 téhož zákona.

[17] Z výzvy stavebního úřadu k provedení biologického průzkumu je zřejmé, že měl pochybnosti o výskytu zvláště chráněných druhů na území dotčeném umísťovanou stavbou a považoval jejich odstranění za nezbytnou podmínku dalšího pokračování řízení. Stěžovateli tak byla uložena povinnost doplnit jeho žádost o vydání územního rozhodnutí doložením biologického průzkumu. V opačném případě, jak byl stěžovatel poučen, by stavební úřad řízení o žádosti stěžovatele dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Stěžovatel svou žádost doplnil výše uvedeným podkladem. Na straně 8 územního rozhodnutí však stavební úřad v rozporu s postupem deklarovaným při ústním jednání konstatoval, že požadavek odvolatelů na provedení biologických průzkumů nebo biologických hodnocení není důvodný, tedy že biologický průzkum není pro dané řízení nezbytný. Stavební úřad tím popřel svůj předchozí, jednoznačně vyjádřený, závěr o nezbytnosti biologického průzkumu za účelem ověření existence zvláště chráněných druhů živočichů v předmětné lokalitě.

[18] Nejvyšší správní soud považuje za nesporné, že v průběhu územního řízení vyvstaly pochybnosti o tom, zda se na předmětném území vyskytují zvláště chráněné druhy živočichů či nikoli. Pro odstranění tohoto rozporu bylo povinností stavebního úřadu v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stavební úřad měl tedy zajistit, aby skutkový stav byl zjištěn dostatečně spolehlivě, aby na jeho základě bylo možno postavit najisto, zda se v místě umísťované stavby vyskytují zvláště chráněné druhy živočichů. Na základě těchto skutečností nelze přisvědčit závěru žalovaného, podle kterého je námitka stěžovatelů účelová, neboť stavba je umísťována v místě stávajícího objektu. V projednávané věci nebylo sporné, že stavba je umísťována namísto předchozí zástavby, to však nezabývá stavební úřad zjistit veškeré skutečnosti uložené zákonem. Rozpory, které v územním řízení vyvstaly, se stavební úřad z pozice garanta zákonnosti územního řízení musí vždy zabývat (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 – 301 dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[19] Z uvedených důvodů zdejší soud neshledal kasační námitku stěžovatele důvodnou, neboť odvolací námitku žalobců proti územnímu rozhodnutí žalovaný bez dalšího zjišťování skutkového stavu věci nemohl označit za účelovou. Městský soud proto v souladu se zákonem zrušil rozhodnutí žalovaného, neboť v dalším řízení před správními orgány bude zapotřebí vyvstalé rozpory vhodným procesním postupem odstranit. Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem ztotožnil.

[20] Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani námitka stěžovatele, kterou odkázal na rozhodnutí dotčeného orgánu ze dne 26. 9. 2011, č. j. S-MHMP

pokračování

100994/2011/OOP-V-72/T-17/Bor, v němž dotčený orgán údajně uvedl, že se neztotožňuje s odborným stanoviskem Doc. F. Citované rozhodnutí není obsahem správního spisu a nejedná se o závazné stanovisko dotčeného orgánu, jímž by byl stavební úřad ve výroku svého rozhodnutí o umístění stavby jakkoli vázán.

[21] Stěžovatel dále namítal, že se městský soud nepřipustně nad rámec žalobních bodů zabýval absencí postupu žalovaného dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že tuto námitku žalobci sami výslovně neuplatnili, nicméně v žalobě uvedli, že považují závazné stanovisko dotčeného orgánu za vadné. Jinými slovy tedy popsali výše uvedenou vadu postupu správních orgánů.

[22] Dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Z žalobních bodů musí být dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jinak se jimi správní soud nemůže zabývat. Otázkou toho, kdy lze žalobní bod považovat za dostatečně konkrétní, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78. Podle rozšířeného senátu „je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších rysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum.“* Jak dále zdejší soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval, smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné stanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.

[23] Je třeba dát za pravdu stěžovateli, že žalobci skutečně v žalobě přímo nenamítali, porušení ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu. Uvedli nicméně, že žalovaný se nemohl spokojit se závazným stanoviskem dotčeného orgánu, se kterým navíc stěžovatelé nesouhlasili a svým odvoláním požadovali jeho přezkum dle uvedeného ustanovení. S ohledem na výše uvedenou judikaturu i zákonné předpisy Nejvyšší správní soud uzavřel, že se jedná o dostatečně konkrétní žalobní bod a že se městský soud nedopustil nezákonnosti. Naopak se lze ztotožnit s postupem městského soudu, pokud se uvedené námitce stěžovatelů věnoval a věcně ji posoudil, neboť z žaloby bylo dostatečně zřejmé, čeho se žalobci domáhají a v čem spatřují v konkrétní věci nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Jedná se též o námitku věcně spjatou s předchozí námitkou týkající se posouzení existence zvláště chráněných živočišných druhů na území dotčeném umístěnou stavbou.

[24] Nad rámec uvedeného považuje zdejší soud za vhodné podotknout, že dle ustanovení § 90 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně přírody a krajiny jsou souhlasy a závazná stanoviska vydávána podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu závazným stanoviskem podle správního řádu, konkrétně ustanovení § 149 správního řádu. Podle citovaného ustanovení *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*. Magistrát hl. m. Prahy, odbor ochrany prostředí, coby dotčený orgán, tedy v posuzované věci vydal dne 8. 9. 2010, pod č. j. S-MHMP 066142/2010/1/OOP/Vi závazné stanovisko. Rozhodl-li posléze žalovaný jako odvolací orgán o podaném odvolání žalobců, které směřovalo i proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, dopustil se tím podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy zatížil řízení závažnou procesní vadou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 – 63, nebo ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010 – 54). Městský soud tedy i v tomto případě postupoval správně.

VI. Závěr a náklady řízení

[25] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Žalobci jako účastníci, kteří měli ve věci plný úspěch, mají právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Oběma žalobcům tedy přísluší náhrada nákladů řízení za jeden úkon právní služby spočívající v jednom písemném podání ve věci samé, tj. ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (advokátní tarif)], tedy celkem 3 100 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobci jsou zastoupení jedním zástupcem a zástupcem provedený úkon byl pro oba žalobce společný, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu). Celková výše odměny za právní zastoupení se tedy skládá z částky 4960 Kč (2 x 3100 Kč sníženo o 20 %) a tomu odpovídající náhrady hotových výdajů za jeden společný úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a celkově tedy činí 5260 Kč. Zástupce žalobců je plátcem daně

pokračování

z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny o 21 %, odpovídající částce 1104,60 Kč, na 6364,60 Kč.

[27] Celková částka náhrady nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem na základě výše uvedeného činí 6364,60 Kč, kterou je stěžovatel povinen zaplatit žalobcům k rukám jejich právního zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu